

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж 1 2481/11
13.03.2012. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Симић, председника већа, Радованке Николић и Светлане Бранковић, чланова већа, у парници тужиље Х. Б., девојачко М. из с. С., општина Н. П., коју заступа И. К., адвокат из Н. П., против туженог „Р.“ В. п. д.о.о. из Н. П., кога заступа С. Ц., адвокат из Н. П., ради поништаја решења о престанку радног односа и накнаде минималне зараде, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Пазару П1.бр.304/11 од 22.09.2011. године, у седници већа одржаној дана 13.03.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље Х. Б., девојачко М., из с. С., општина Н. П., и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Пазару П1.бр.304/11 од 22.09.2011. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1.бр.304/11 од 22.09.2011. године, ставом I изреке, одбацује се тужба у односу на тужбени захтев тужиље Х. Б., девојачко М., из с. С., којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог „Р.“ В. п. д.о.о. из Н. П. од 03.03.2000. године о престанку радног односа и да се обавезе тужени да тужиљу врати у радни однос и распореди на послове према стручној и радној способности, или је прогласи технолошким вишком и по том основу уврсти у социјални програм, као неблагоприятна.

Ставом II изреке одбија се тужбени захтев тужиље којим је тражено да се тужени обавезе да тужиљи исплати минималну зараду за период од 01.08.2007. године до 1.08.2009. године, и то у месечним износима

ближе описаним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од дана доспећа исплате зараде за сваки заостали месец, од десетог у месецу за претходни месец, па до исплате, као неоснован.

Ставом III изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде благовремено је изјавила жалбу тужиља, побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 360. став 1. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 372. ЗПП и у границама жалбених навода, Апелациони суд је утврдио да је жалба неоснована.

Побијана пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, па ни уз ону на коју се наводима жалбе неосновано указује.

Супротно наводима жалбе да изрека пресуде има недостатке због којих се не може испитати, да пресуда нема разлоге о свим битним чињеницама и да је заснована на погрешно утврђеном чињеничном стању, због чега се не може испитати ни правилност примене материјалног права, побијана пресуда није донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12 ЗПП. Ово стога што побијана пресуда наведене недостатке не садржи, па се може испитати.

У првостепеном поступку, изведеним свим предложеним доказима од стране пуномоћника тужиље, и правилно оцењеним у смислу члана 8. ЗПП, и на основу резултата целокупног поступка, утврђено је да је тужиља била упућена на одсуство са посла уз накнаду зараде од 14.05.1996. године, одлуком правног претходника туженог, ДДТК „Р.“ број 97/1 од 14.05.1996. године. Из решења о престанку радног односа које је донео тужени под бројем 5 од 03.03.2000. године, а које је тужиља примила, утврђено је да је тужиљи престао радни однос у том предузећу због неоправданог изостајања са посла пет радних дана узастопно и да истој престаје радни однос од 21.02.2000. године. У образложењу решења је наведено да је тужиљи уручен позив којим се обавештава да се јави на посао 14.02.2000. године и да је обавештење примила, али на посао не долази, нити је свој изостанак оправдала. Из потврде издате од стране туженог од 21.09.2004. године, коју је тужиља примила тога дана, утврђено је да је тужиља била у радном односу код овог предузећа од 06.10.1979. године па до

21.02.2000. године, да се потврда издаје на лични захтев ради остваривања права из радног односа и да се у друге сврхе не може употребљавати, а из радне књижице тужиле рег. број 34699 утврђено је да је иста радни однос код туженог засновала 06.10.1979. године и да је истој радни однос престао 21.02.2000. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд на основу члана 114. Закона о радним односима („Службени гласник РС“, број 55/96), који је важио у спорном периоду, а којим је прописано да запослени који није задовољан отказом уговора о раду, односно коначним решењем надлежног органа, којим је одлучено о његовом праву, обавези или одговорности, има право да покрене спор код надлежног суда ради заштите својих права у року од 15 дана, од дана достављања отказа уговора о раду, односно решења, закључио да тужилца није испоштовала законом предвиђени начин и рок за заштиту својих права, па је стога тужба поднета 07.08.2009. године, значи после више од девет година за поништај решења број 5 од 03.03.2000. године о престанку радног односа и враћању на рад или проглашењу тужилце за технолошки вишак, неблаговремена, јер је тужилца из потврде од 21.09.2004. године, коју је примила тога дана знала да јој је радни однос код туженог престао 21.02.2000. године, што је знала и из радне књижице рег. број 34699, па је неинтересовањем за свој радноправни статус на јасан начин манифестовала вољу да не ради, а у првостепеном поступку уопште није доказала чињеницу да је спорно решење чији поништај тражи примила 15 дана пре подношења тужбе, односно да је тужбу поднела у року од 15 дана од дана пријема спорног решења, а терет доказивања је био према одредби члана 220. ЗПП на њој и одлучио као у ставу I изреке побијане пресуде.

Такође је првостепени суд правилно закључио да је тужбени захтев тужилце за исплату минималне зараде за период од 1.8.2007. године до 1.08.2009. године неоснован, с обзиром да је тужилци према спорном решењу радни однос престао 21.02.2000. године, а исплата минималне зараде прати судбину истог, и одлучио као у ставу II изреке побијане пресуде.

Неосновани су наводи жалбе да је тужилца лично подигла спорно решење које је донето 03.03.2000. године дана 04. 08 2009. године, што значи после девет година, три месеца и један дан, из разлога што тужилца чињеницу да је спорно решење подигла 04.08.2009. године у првостепеном поступку није доказала.

Истицање у жалби да је тужилца одустала да се изврши увид у радни досије тужилце, зато што није могао да се пронађе, а приложени докази у списима предмета довољно дају чињеничног основа за усвајање тужбеног

захтева, оцењено је као неосновано, из разлога што из наведених изведених доказа не произилази чињенични основ за усвајање оба кумулативно постављена тужбена захтева. Ово тим пре што из расправног записника од 22.09.2011. године произилази да странке предлога за допуну доказног поступка нису имале, након прочитаних писаних доказа, из којих према стању у списима предмета са сигурношћу не произилази да је тужилца спорно решење примила 04.08.2009. године, а што се тиче констатације на решењу о престанку радног односа број 5 од 03.03.2000. године: „Дана 04.08.2009. године под. решење 9510“, са печатом туженог и потписом неког лица, без потписа тужилце, она не представља доказ да је тужилци спорно решење број 5 од 03.03.2000. године достављено 04.08.2009. године, због чега је правилан закључак првостепеног суда да не постоје писани докази о уручењу спорног решења тужилци дана 04.08.2009. године.

Како ниједан жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност побијане пресуде Апелациони суд је на основу члана 375. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде, с тим што је потврђена и одлука о трошковима парничног поступка, јер је заснована на одредбама члана 149. ЗПП.

**Председник већа – судија
Мирјана Симић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Весна Алексић**